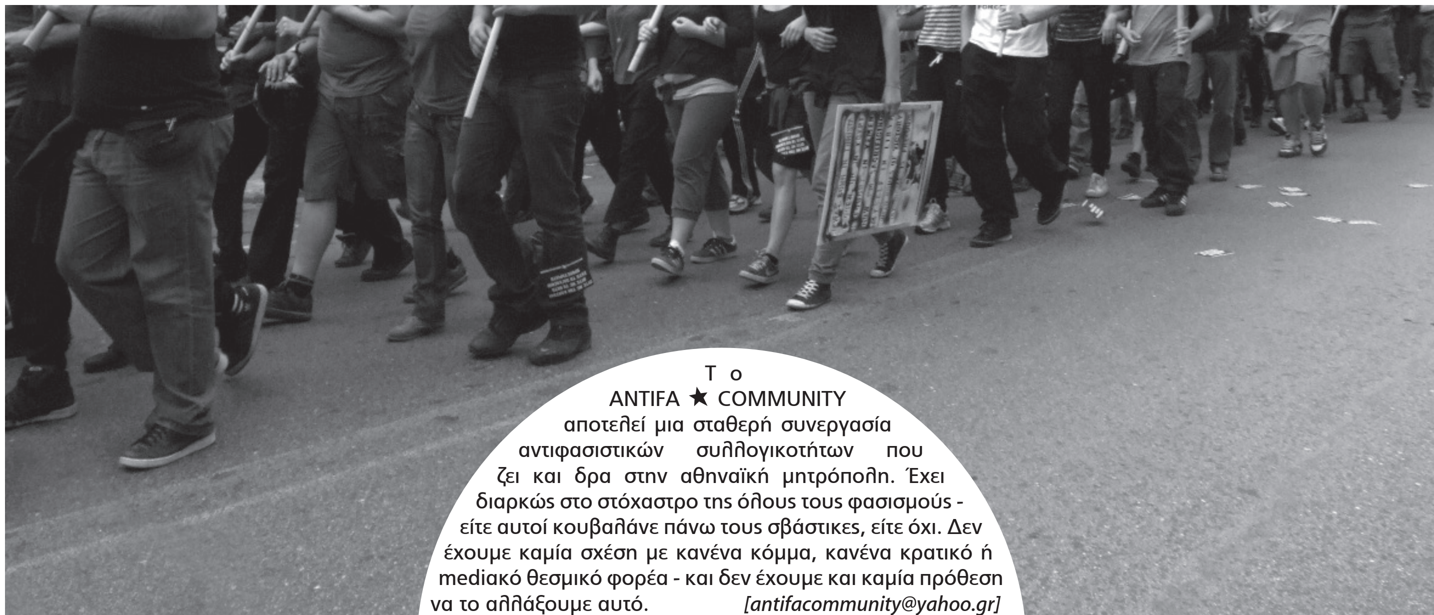
έκδοση δρόμου της συνεργασίας αντιφασιστικών ομάδων antifa community
ΙΟΥΝΗΣ 2011/ τ. 01 ★

antifa community





Το
ANTIFA ★ COMMUNITY
αποτελεί μια σταθερή συνεργασία αντιφασιστικών συλλογικοτήτων που ζει και δρα στην αθηναϊκή μητρόπολη. Έχει διαρκώς στο στόχαστρο της όλους τους φασισμούς - είτε αυτοί κουβαλάνε πάνω τους σβάστικες, είτε όχι. Δεν έχουμε καμία σχέση με κανένα κόμμα, κανένα κρατικό ή mediακό θεσμικό φορέα - και δεν έχουμε και καμία πρόθεση να το αλλάξουμε αυτό.

[antifacommunity@yahoo.gr]

Το Σάββατο στις 21 του μάη που πέρασε,

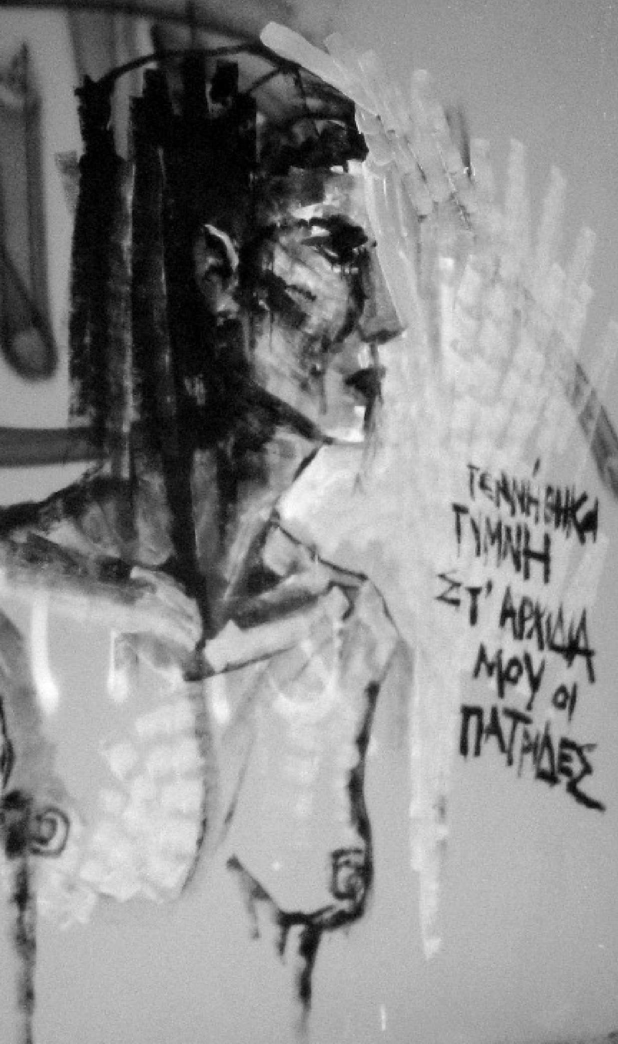
οι τοίχοι στους κεντρικούς δρόμους της πόλης αντήχησαν ασυνήθιστα συνθήματα. "*Σε Αίγυπτο, Λιβύη, Συρία, Υεμένη – το δίκιο το έχουν οι εξεγερμένοι*", "*Εξεγερμένοι άραβες γκρεμίζουν τους δυνάστες – και εδώ μαλάκες έλληνες βρίζουν τους μετανάστες*", "*Κάιρο, Βεγγάζη, Αθήνα, Δαμασκός – ίδιος είναι ο πόλεμος, ίδιος ο εχθρός*" με την ένταση και τον παλμό των διαδηλωτών να προσπαθούν να σπάσουν τη σιωπή από τη συντριπτική πλειοψηφία των ελλήνων για τις εξεγέρσεις των αράβων.

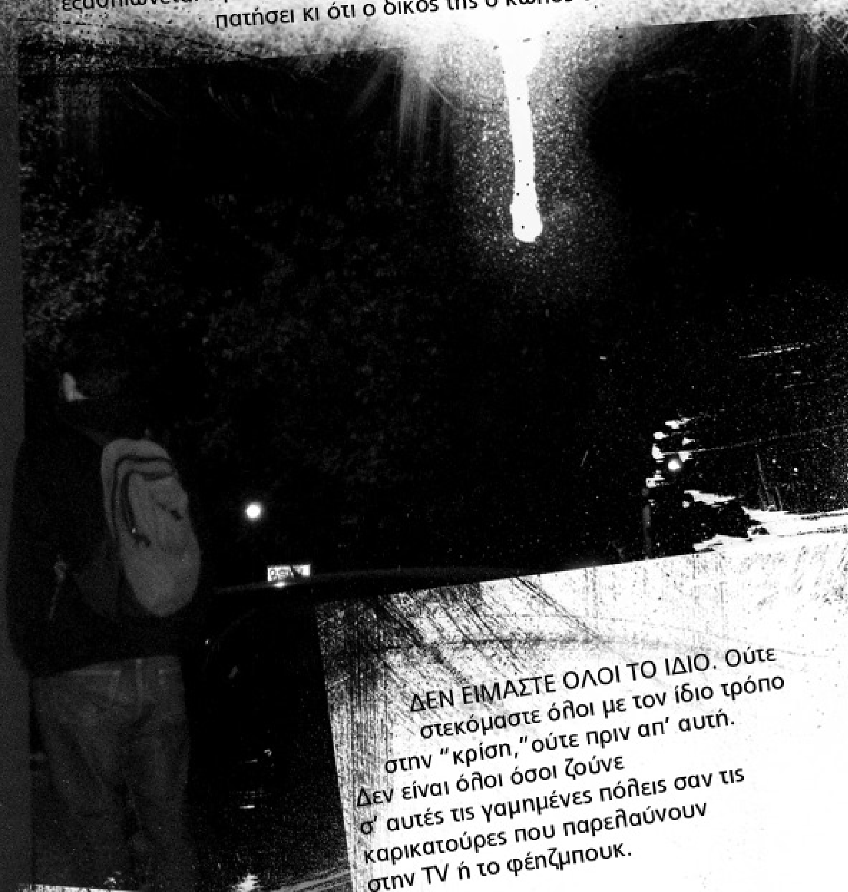
Η διαδήλωση που κάλεσαν τα Μητροπολιτικά Συμβούλια Αυτόνομων σε συνεργασία με το Antifa Community, διέσχισε το κέντρο της πόλης, έγραψε στα ντουβάρια του φώναξε συνθήματα στους δρόμους του ως φόρο τιμής στο κουράγιο, τη γενναιότητα, την αλληλεγγύη, την περηφάνια των αράβων. Και στους χιλιάδες δολοφονημένους και δολοφονημένες από τα στυγερά καθεστώτα ενάντια στα οποία εξεγείρονται. Όμως όσο πραγματική είναι η αποφασιστικότητα κι η αυτοθυσία για το κοινό καλό από τη μεριά των λαών της αφρικής και της ασίας, τόσο είναι κι η φθονερή περιφρόνηση από τη μεριά του πρώτου κόσμου, η αδιαφορία κι ο κυνισμός, γνωρίσματα τόσο ταιριαστά και στους ντόπιους. Και το πιο απογοητευτικό: η ανικανότητα των υποτιθέμενα πιο "ευαίσθητων" μερίδων αυτής της κοινωνίας να κατανοήσουν ότι σ' αυτές τις μέρες του ρατσιστικού καταιγισμού, είναι οι εξεγέρσεις των αράβων που φωτίζουν εκείνους κι εκείνες που στα μέρη μας γίνονται αντιληπτοί με όρους ανημποριάς και αδυναμίας• είναι αυτές οι εξεγέρσεις που αναδεικνύουν ποια είναι η "καταγωγή", ποιο το ήθος και ποιες οι συλλογικές δυνάμεις όλων αυτών που έχουν μπει στο στόχαστρο κάθε λογής καθαρμάτων, από τα φασισταριά του παρακράτους και της μαφίας ως τους στρατόμπατσους κι απ' τους ακροδεξιούς κωλόγερους της διπλανής πόρτας ως τη Frontex.

Σε πείσμα όμως όλων αυτών, σε πείσμα της αδιαφορίας των πρωτοκοσμικών και των ρατσιστικών προκαταλήψεων σε βάρος των λαών του νότου και της ανατολής, οι αγώνες των εξεγερμένων συνεχίζονται. Και σε πείσμα της ηττοπάθειας που λιμνάζει στις κοινωνίες μας, σε πείσμα της αλαφιασμένης κακομοιριάς του πασίγνωστου "*και τι μπορούμε να κάνουμε;*" οι αγώνες των εξεγερμένων αράβων έχουν νίκες. Όλος μας ο σεβασμός λοιπόν σ' αυτούς που αλλάζουν τη ροή της ιστορίας, χωρίς να φοβούνται τα απόνερά της.

ΑΝ ΕΙΣΑΙ ΚΟΛΛΗΜΕΝΟΣ ΣΤΙΣ ΟΘΟΝΕΣ, δεν είναι δύσκολο να ψαρώσεις. "Δε γίνεται τίποτα..."/"Παντού ζόφος"/ "Ρε κοίτα τον κώλο σου και χέστους όλους". Δεν φταίνε μόνο οι οθόνες βέβαια -χρειάζονται απέναντι τους και μάτια αρκετά αποβλακωμένα για να εξακολουθούν να τις χαζεύουν.

Μια κοινωνία που χαζεύει τον εαυτό της να εξαθλιώνεται εξακολουθώντας να ελπίζει πως θα βρει κάποιον άλλο να πατήσει κι ότι ο δικός της ο κώλος θα την βγάλει καθαρή.





ΔΕΝ ΕΙΜΑΣΤΕ ΟΛΟΙ ΤΟ ΙΔΙΟ. Ούτε στεκόμαστε όλοι με τον ίδιο τρόπο στην "κρίση," ούτε πριν απ' αυτή. Δεν είναι όλοι όσοι ζούνε σ' αυτές τις γαμημένες πόλεις σαν τις καρικατούρες που παρελαύνουν στην TV ή το φέιζμπουκ.

Υπάρχουν πολλοί σ' αυτήν την πόλη που δε βρίσκουν τις αλήθειες τους σε γαμημένα μικροαστικά κλισέ, πολλοί που ξέρουν ότι οι εχθροί τους είναι ντόπιοι και βρίσκονται στα αφεντικά, το κράτος και τους λακέδες τους, πολλοί που ξέρουν πως σ' αυτούς τους καιρούς κάθε ανθρωπιά πρέπει να έχει τις γροθιές της σφιγμένες.

ΥΠΑΡΧΕΙ ΕΝΑΣ ΟΛΟΚΛΗΡΟΣ ΚΟΣΜΟΣ ΕΚΕΙ ΕΞΩ που ζει και συγκρούεται, κάθε μέρα. Ενάντια στην ξεφτίλα και την παραίτηση, πρέπει να φτιάξουμε -παντού μέσα σ' αυτή την πόλη- τους τόπους που θα συναντηθούμε. ★



Σχεδόν τέσσερα χρόνια έχουν περάσει από το θανάσιμο τραυματισμό μετά από καταδίωξη από ασφαλίτες, του νιγηριανού μικροπωλητή cd, Τόνυ Ονουόα, στη Θεσσαλονίκη. Τότε, οι άλλοι μετανάστες, μέλη της κοινότητάς του, τον ξεπροβόδισαν ρίχνονταν όσες πέτρες μπορούσαν να κρατήσουν τα χέρια τους στους δολοφόνους του, τους μπάτσους του α.τ. καλαμαριάς. Αφήνοντας την πληγή τους να αιμορραγήσει. Ονοματίζοντας την εχθρότητα τους και υποδεικνύοντας την αβάστακτη αδιαφορία με την οποία τους αντιμετωπίζουν όλοι οι ντόπιοι.

Ο νιγηριανός μικροπωλητής δεν ήταν απλώς ένα ακόμη θύμα της βαρβαρότητας της ελληνικής αστυνομίας. Ήταν ένας από τους χιλιάδες, εκατομμύρια προλετάριους αυτού του πλανήτη που καταδικάζονται στο μεροκάματο του τρόμου, που για να επιβιώσουν θα πρέπει να ξεφύγουν τις παγίδες θανάτου που στήνουν οι πρωτοκοσμικοί διώκτες τους, οι φύλακες της καπιταλιστικής τάξης και κυκλοφορίας του εμπορεύματος, οι φύλακες των κερδών των αφεντικών. Μπάτσοι, δικαστές, σύλλογοι πάμπλουτων εμπόρων, επιμελητήρια ευυπόληπτων επαγγελματιών, διαπλεκόμενοι δημοτικοί άρχοντες και καιροσκόποι ψηφοφόροι, όλοι εξασφαλισμένοι, προνομιούχοι και γι’ αυτό αδίστακτοι υπήκοοι μιας κατά το φαίνεσθαι ευνομούμενης πολιτείας.

Οι πέτρες στα χέρια των νιγηριανών μικροπωλητών, τέσσερα χρόνια πριν, δεν κατάφεραν να ευαισθητοποιήσουν τους χιλιάδες, εκατομμύρια καθημερινών πολιτών που ενώ επωφελήθηκαν και επωφελούνται από τα φτηνά εμπορεύματα που ο κάθε μετανάστης μικροπωλητής τους προσφέρει, δε δαπανούν μια δεύτερη σκέψη γι' αυτόν. Πως θα μπορούσαν άλλωστε; Όταν φτάνει η κανιβαλική πραγματικότητα των επιθέσεων εναντίον τους ή ακόμη και μιας τέτοιας δολοφονίας όπως αυτή του Τόνυ Ουνουόχα να εμφανιστεί στα μίντια, είναι πλέον αργά για μελετημένες σκέψεις και κοινωνικές προσεγγίσεις. Είναι αργά για να εκδηλωθεί η «ευαισθησία» των πολιτών. Τότε, ακόμη και η αλληλεγγύη είναι αγχωμένη. Και γι' αυτό μοιάζει σαν τίποτα να μην άλλαξε από τον Αύγουστο του 2007. Σαν ο χρόνος να μην προχωράει.

Να ποια συνεχίζει και είναι η πραγματικότητα όλα αυτά τα χρόνια γι' αυτούς τους ανθρώπους που ζουν πουλώντας πράγματα στο δρόμο.

«*Τρέχω το πρωί, τρέχω το μεσημέρι, τρέχω το απόγευμα*» θα πει ένας τους όταν περιγράφει το πώς περνάει αυτό που όλοι ονομάζουμε «μια συνηθισμένη μέρα μας στη δουλειά».

«*Όταν με πιάσανε, πριν φτάσουμε στο τμήμα, άνοιξαν τα πράγματα μου που τα είχα για να τα πουλήσω, διάλεξαν ότι τους άρεσε και τα έβαζαν στις τσέπες τους, δυο στη μία, δύο στην άλλη*», θα πει ένας άλλος για το τι σήμαινε γι' αυτόν, αυτό που λέμε «προσαγωγή για εξακρίβωση στοιχείων».

«*Δεν παίρνουν μόνο τα πράγματα όταν έρχονται, κάθε φορά μας χτυπάνε με τα κλομπ ή με γροθιές*», θα πει ένας ακόμη για το πώς αντιμετωπίζονται, αυτοί που αν ήταν έλληνες απλά θα υπόκειντο σε «δίωξη για διοικητική παράβαση» (όπως το να μην έχεις εισιτήριο στο λεωφορείο, για παράδειγμα).

Αυτή τη ζοφερή πραγματικότητα δεν πρέπει να ξεχνάμε όταν προσπερνάμε βιαστικά τους πάγκους που πρόχειρα στήνουν, με πράγματα καθημερινής χρήσης για όλους εμάς. Αυτή την πραγματικότητα πρέπει να θυμίζουμε και στους γύρω μας όταν ακούμε να τους αντιμετωπίζουν με καχυποψία ή χωρίς ίχνος ανεκτικότητας.

Έχουμε ακόμη την ευκαιρία, όσο ακόμη τα επιχειρήματα που επιστρατεύονται εναντίον τους προκαλούν μειδίαμα, να μετατρέψουμε αυτή τη φιλική φιγούρα του μικροπωλητή που ζει στην καρδιά της καθημερινότητας της πόλης μας, σε ένα κοινωνικό σύμμαχο. Να γίνουμε εμείς γι' αυτούς οι φύλακές τους απ' τους πολλαπλούς κινδύνους που είναι εκτεθειμένοι καθημερινά. Να αναγνωρίσουμε οι μεν στους δε το κοινό μας συμφέρον στο να κατέχουμε με την παρουσία μας τους δρόμους που ζούμε. **Να επιδιώξουμε τη συνεννόηση, την επικοινωνία.** Να δείξουμε εμπιστοσύνη. Να μάθουμε πώς να είμαστε αντιφασίστες.

δεν ξεχνάμε τη δολοφονία του Τόνυ Ονουόα.

δε συγχωρούμε τους κυνηγούς μεταναστών.

ΔΕ ΘΑ ΑΦΗΣΟΥΜΕ ΤΙΣ ΠΟΛΕΙΣ ΜΑΣ ΣΤΟ ΕΛΕΟΣ ΤΩΝ ΜΠΑΤΣΩΝ ΚΑΙ ΤΩΝ ΡΑΤΣΙΣΤΩΝ.

Όταν σκούζει το πεντάγραμμο...

“οι Έλληνες οφείλουν να αντιδράσουν ενωμένοι στις επαίσχυντες συμφωνίες του μνημονίου”

Ας μην τους κάνουμε το χατήρι για άλλη μια φορά είτε να μας καπελώσουν είτε να μας διασπάσουν. Γιατί τώρα δεν παίζεται απλώς η τύχη μιας πορείας ή μια διαμαρτυρίας. Αυτή τη φορά παίζεται η τύχη της εθνικής μας κυριαρχίας. Μπορεί να είμαστε Έθνος ανάδελφο αλλά όχι Έθνος ηλίθιο…



Μίκυ Θεοδωράκης 31.5

Γ. Κόσιωρας 31.5

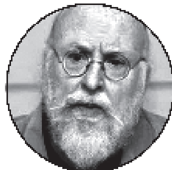
*** ΜΕΤΑΦ

Ας μην κοροϊδευόμαστε, η παγκόσμια οικονομική κρίση το μόνο που έχει σαν στόχο είναι να ατιμώσει το υπέροχο ελληνικό γένος -κι έτσι πρέπει να την αντιμετωπίσουμε, όλοι μαζί. Μπορεί να φαίνεται προς τα έξω ότι τα χαμηλότερα στρώματα είναι αυτά που ωθούνται στην εξαθλίωση, ότι η προ-2008 ταξική βαρβαρότητα επιταχύνεται δολοφονικά, ότι η ζωή των εργατών, μεταναστών και ντόπιων γίνεται όλο και πιο αναλώσιμη, αλλά εγώ ξαναλέω, παιδιά, χαλαρά, ν’ αράξουμε όλοι μαζί, αφεντικά κι εργάτες, να πούμε τον εθνικό ύμνο, να πει ο καθένας τα δικά του να ξεχνιόμαστε, να πούμε, ξέρω γω, καμιά ιστορία για τον Κολοκοτρώνη ή για τον Χαριστέα κι ίσως, γιατί όχι, να φάμε και κανένα σουβλάκι (*ελληνικόν*). Για να γυρίσει ο ήλιος θέλει δουλειά πολλή μωρέ, συνέχιστε να κάνετε το μαλάκα.

(ΣΥΓΚΙΝΗΤΙΚΕΣ ΣΤΙΓΜΕΣ ΑΠΟ ΠΑΡΑΛΗΡΗΜΑΤΑ ΕΝΔΟΞΩΝ ΡΑΜΟΛΗΜΕΝΤΩΝ)



"[...]Εγώ θα έλεγα ότι πρέπει να κηρυχθεί το κέντρο σε κατάσταση εκτάκτου ανάγκης και πρώτον να απομακρυνθούν όλοι οι λαθρομετανάστες από το κέντρο της αθήνας και να πάνε εγώ θα έλεγα σε αραιοκατοικημένα νησιά του αιγαίου, όπου κατοικείται ένα μικρό μόνο μέρος του νησιού, το υπόλοιπο είναι ελεύθερο, εκεί λοιπόν να καλλιεργήσουν τη γη [...]"



Δ. Σαβόπουλος 17.5



ΦΡΑΣΙΣ ***

Ναι, ξέρω, φαίνεται ότι μιλάω σαν ναζιστής γεροξεκούτης, σαν να λέω ότι, και καλά, "*εξορίστε το πιο υποτιμημένο κομμάτι της εργατικής τάξης σε ξερονήσια, βάλτε τους να δουλεύουν για την πατρίδα σαν τους μαύρους δούλους έναν αιώνα πρίν στις βαμβακοφυτείες*", αλλά τώρα που το σκέφτομαι μάλλον αυτό ακριβώς είμαι. Αλλά σκεφτείτε κι αυτό, φιλόμουσοι συνέλληνες: Είμαι πλούσιος, ηλίθιος, άσχημος και κομπλεξικός κι έχω να γράψω τραγούδι που να συγκινήσει οποιονδήποτε παραπάνω από 35 χρόνια. Δικαιολογούμαι κάπως.



"Μήπως είναι η πατρίδα μου/ ένα θλιμμένο κομμάτι μου/
μήπως περπατώ στα όρια της συνεχώς μετρώντας/
μήπως είναι στο σώμα μου, το μετατρέπει σε πτώμα μου/
[...]/ Μήπως είναι η πατρίδα μου πηγή μιας φυλακής/ που μ' έχει θύμα πλύσης εγκεφαλικής[...]" Χάσμα



Κάποιοι δεν την ξέρουν αυτήν την πόλη, δεν ξέρουν τις γειτονιές της.

Διπλοκλειδώνουν την εξώπορτα απο τις 12, την ίδια στιγμή που περίεργα στα μάτια τους πλάσματα συνεχίζουν να κινούνται στους δρόμους της. Κάθε σημείο του άγνωστου αυτού μέρους έχουν την πολυτέλεια να το φορτίζουνε με κάθε λογής μυθολογίες και παράλογα συναισθήματα. Ενώ κάτω απο τη σκιά της κρίσης σπίτια παντού στην επικράτεια βυθίζονται στην σιωπή και την χριστοπαναγία, για μια στιγμή του απρίλιου, με αφορμή μια δολοφονία, θα γυρίσουνε τα μάτια τους προς την πόλη. Και θα αρχίσουν να μιλάνε. Ένα σημείο της πόλης πήζει έτσι στους ναζί. Πήζει στη βλακεία. Πήζει στο φόβο.

Το έδαφος είχε προετοιμαστεί και ο ρατσισμός ήταν ήδη ώριμος. Το ξέσπασμα του χρειαζόταν κάτι να ταιριάζει στις «προλήψεις» των υπηκόων. Κάτι να ταιριάζει στον παραλογισμό τους. Χρειαζόταν φυσικούς αυτουργούς. Και όταν αυτοί βρέθηκαν η κοινωνία συναίνεσε χωρίς δεύτερη κουβέντα στη βία. Αυτά που έγιναν δεν θα ήταν ωστόσο εφικτά χωρίς την αμέριστη ανοχή και στήριξη απο τους μπάτσους. Το έχουμε ξαναπεί πως το παρα-κράτος χρειάζεται κρατικές πλάτες για να κάνει τις δουλειές του.

Ο λόγος που τα συνόδεψε ήταν ωμά ρατσιστικός και δεν χώραγε προσχήματα. Απο τα media και πέρα, ήταν οι μετανάστες που φέρανε την βία. Ακόμη και την ακροδεξιά που οι υπήκοοι αυτής της πόλης έχουν δήθεν απορρίψει και «ξεπεράσει». Ήταν η αφορμή να ειπωθεί σύσσωμα απο την κοινωνία πως εντέλει για το ρατσισμό φταίνε οι ίδιοι οι αποδέκτες του, οι μετανάστες. Με μάτια κλειστά προς τα σύνορα, τα πηγμένα κρατητήρια, το αιγαίο και τις σκούπες, πρόκειται για μια πόλη γενικά και αόριστα βουτηγμένη στη βία, μία πόλη στην οποία πρέπει άμεσα να μπει τάξη, ξενκινώντας απο τους μετανάστες. Τα μάτια είναι κλειστά αλλά το δάχτυλο συνεχίζει να δείχνει. Και δείχνει το πιο υποτιμημένο κομμάτι της τάξης, αυτό που εδώ καιρό του έχει απαγορευτεί να υπάρχει και να μιλάει, πόσο μάλλον να ξέρει τη πόλη καλύτερα απο τους έλληνες κατοίκους της.

Οι ντόπιοι, έχουν ανακηρύξει το φόβο, παρελθόν, παρόν και μέλλον αυτής της πόλης. Και έχουν χάσει κάθε δικαίωμα να μιλάνε για αυτήν. Από την άλλη οι μετανάστες την έχουν κερδίσει, σπιθαμή προς σπιθαμή.

Γι’ αυτό, ηπείρου και τρίτης Σεπτεμβρίου, όταν οι μπάτσοι λένε στους μετανάστες να μπουν στα σπίτια τους «γιατί κινδυνέυουν», αυτό που εννοούν είναι να μπουν στα σπίτια τους και να μην ξαναβγουν ποτέ και για κανένα λόγο. Να μην μαζεύονται πολλοί, να μην

συζητάνε, να μην βοηθάνε ο ένας τον άλλον. Να μην ξέρουν την πόλη, τις ώρες τις και τα στενά τις, το χρόνο και το χώρο της. Μπάτσοι και ναζί, είναι το τελευταίο χαρτί απέναντι σε αυτούς που έχουν περάσει σύνορα κυνηγητό και φυλακίσεις και δε λένε να φοβηθούνε. Το κράτος ξέρει καλά πως οι σχέσεις που αναπτύσσουν και μπορούν να αναπτύξουν οι μετανάστες μεταξύ τους, είναι το πιο ουσιαστικό τους ρίζωμα. Πως είναι πολύτιμες, μέσα στον αποκλεισμό που τους έχουν επιβάλλει. Αυτές τις σχέσεις, οι ντόπιοι τις έχουν απο καιρό εγκαταλείψει σαν κομμάτι της καθημερινότητας τους, μαζί με τις πλατείες και τους δρόμους. Και δεν έχουν κάνει χώρο παρά για έντονο και παράλογο φόβο.

Οι μετανάστες έχουν ακόμη πολλά να μας μάθουν.

Μέσα σ' αυτά να μην φοβόμαστε.

+2-3 ΠΡΩΤΕΣ ΣΗΜΕΙΩΣΕΙΣ ΓΙΑ ΤΟ "ΣΤΟΙΧΕΙΟ ΤΟΥ ΕΓΚΛΗΜΑΤΟΣ"

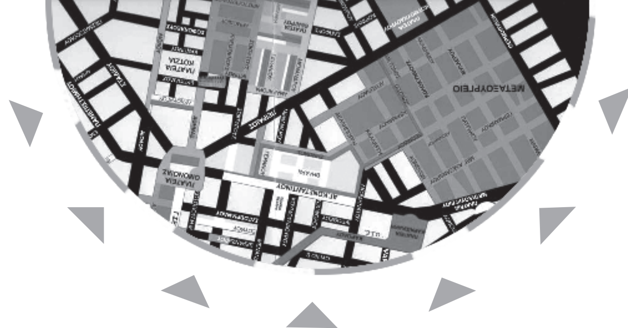
Στις 10 Μαΐου 2011 ένας 44χρονος άντρας δολοφονήθηκε κατά την κλοπή μιας βιντεοκάμερας που κουβαλούσε μαζί του, στην συμβολή των οδών Ηπείρου και 3ης Σεπτεμβρίου. Τις μέρες που ακολούθησαν, με την απροκάλυπτη προστασία των μπάτσων, ένα επίλεκτο τμήμα απ' τους πιο ξεφτιλισμένους ανθρώπους που κατοικούν σ' αυτή την κωλόπολη, βγήκε να χτυπήσει, να μαχαιρώσει να δολοφονήσει μετανάστες εργάτες. Αυτές οι θρασύδειλες παρωδίες του Λεωνίδα εκείνες τις μέρες βγήκαν στο δρόμο, ή καλύτερα μέσα στο ασφαλές «πάρκο» που τους ετοίμασε η αστυνομία, *για να σκοτώσουν*. Για να επιτεθούν στους πιο υποτιμημένους της εργατικής τάξης. Και διάφοροι «αγανακτισμένοι» και «ανασφαλείς» νοσταλγοί της χούντας τους χειροκροτούσαν.

Οι τύποι αυτά που υπερασπίζονταν την «νομιμότητα» και «αγανακτούσαν για το έγκλημα» είναι οι ίδιοι που πουλάνε προστασίες σε περιοχές του κέντρου, οι ίδιοι που πραγματοποιούν δολοφονίες όχι για «φέρμα» αλλά για συμβόλαια θανάτου (βλέπε την περίπτωση του Χ. Ρήγα -υποψήφιου δημοτικού συμβόλου της Χρυσής Αυγής), οι ίδιοι που είναι βουτηγμένοι μέσα στα σκατά του οργανωμένου εγκλήματος μέχρι το λαιμό. Όσο για τους άλλους επίδοξους προστάτες των ανασφαλών πολιτών -την ελληνική αστυνομία, δε χρειάζεται να 'ναι κανείς και ο πιο ενημερωμένος άνθρωπος στον κόσμο για να γνωρίζει ποια είναι η σχέση της με τα drugs, τις προστασίες και την μαύρη οικονομία εν γένει.

Στις 12 Μαΐου 2011 ένας 21χρονος άντρας απ' το Μπαγκλαντές δολοφονήθηκε εν ψυχρώ στη συμβολή των οδών Καλάρη και Κωνσταντινίδη. Δολοφονήθηκε λόγω του χρώματος του και της τάξης του -και οι ντόπιοι δολοφόνοι του («πιθανολογείται ότι πρόκειται για ακροδεξιά στοιχεία»), προφανώς, δε θα συλληφθούν ποτέ.

Όλος αυτός ο άθλιος συρφετός, διαφόρων πολιτικών αποχρώσεων, που έσκουζε στα μήντια όλον αυτό τον καιρό, έχει μέσα σ' όλες του τις μαλακίες κι ένα δίκιο: *το έγκλημα κυριαρχεί.* Αλλά πρόκειται για ένα έγκλημα που ένα έγκλημα διαρκές. Μιλάμε για ένα έγκλημα που ξεκινάει από την μαύρη επιταχύνεται με την κρίση, ξεκινάει από την μαύρη εργασία και τα κλεμμένα ένσημα, συνεχίζεται στο τράφικινγκ και στις κρατικές μεγαλοδιακινήσεις ναρκωτικών και καταλήγει στα ατιμώρητα εργατικά ατυχήματα και τις καθημερινές δολοφονίες μεταναστών στα σύνορα. Πολύ έγκλημα, πολύ αίμα και πολλά φράγκα. Και πολλή γαμημένη σιωπή απέναντι του –τόση που το κάνει να μοιάζει από ανίκητο μέχρι αυτονόητο. Κανένας μπάτσος δε θα μας σώσει απ' αυτό. **Μόνο η συνείδηση των κοινών συμφερόντων μεταναστών και ντόπιων εργατών**: Μια ταξική συνείδηση που έχει πολλά χρωστούμενα να ξεπληρώσει σε διαφόρων τύπων καθάρματα –και όσοι το καταλαβαίνουν αυτό, θα βρουν, θα βρούμε τους τρόπους να το κάνει...

ΉΜΕ ΤΟΝ ΚΑΝΙΒΑΛΙΣΜΟ ΚΑΙ ΤΗ ΞΕΦΤΙΛΑ
Ή ΕΝΑΝΤΙΟΝ ΤΟΥΣ.



Σπέρνεις μπάτσους θερίζεις "ανάπλαση";

> Για ακόμα μια φορά βρέθηκε στην επικαιρότητα το «υποβαθμισμένο ιστορικό κέντρο της αθήνας» και τα «προβλήματά του». Στις 16 μαΐου, λοιπόν, και υπό το πρίσμα των τελευταίων γεγονότων, το υπουργικό συμβούλιο πρότεινε μέτρα για την ανάπλαση του ιστορικού κέντρου της αθήνας. Τα πιο σημαντικά απ' αυτά είναι: 1) οι μεγάλες επιχειρήσεις γενικευμένων αστυνομικών ελέγχων, τουλάχιστον μια φορά τη βδομάδα, 2) οι καθημερινές πεζές περιπολίες, τις οποίες θα συνδράμουν και μέλη της δημοτικής αστυνομίας, 3) οι στοχευμένες δράσεις της Ομάδας Πρόληψης και Καταστολής Εγκλήματος (ΟΠΚΕ) και 4)μειώσεις και φοροαπαλλαγές στα ακίνητα στο κέντρο της αθήνας. Με λίγα λόγια, περισσότεροι μπάτσοι και δημοτόμπατσοι, συχνές «σκούπες» σε μετανάστες και ακίνητα σε τιμές ευκαιρίας για το λευκό αλλά κυρίως για το μαύρο κεφάλαιο.

Αρχικά, πρέπει να έχουμε στο μυαλό μας, ότι στο λεγόμενο ιστορικό κέντρο η κατάσταση είναι παρόμοια εδώ και πάρα πολλά χρόνια και, σίγουρα, πολύ πριν εγκατασταθούν σε αυτό οι μετανάστες από τις εμπόλεμες περιοχές της ασίας και της αφρικής. Ήταν πάντα τόπος κατοικίας, συνάντησης και κοινωνικοποίησης των φτωχότερων εργατών και των 'νεόφερτων' στην πόλη, όπως ήταν π.χ. οι εσωτερικοί μετανάστες. Επίσης, τα ναρκωτικά, το εμπόριο γυναικών, τα κωλόμπαρα, οι προστασίες και γενικά όλες οι δραστηριότητες του οργανωμένου(ή και λιγότερο οργανωμένου) εγκλήματος, πάντα έβρισκαν και συνεχίζουν να βρίσκουν στέγη και πρόσφορο έδαφος στις γειτονιές γύρω απ' την ομόνοια. Επομένως, η επαναφορά στο δημόσιο λόγο της «υποβάθμισης» και του «απροχώρητου της κατάστασης» του κέντρου της αθήνας, γίνεται καθαρά για ιδεολογικούς λόγους.

Έτσι, κάθε φορά, διάφοροι αρμόδιοι ή μη αρμόδιοι, δημοσιογράφοι και «άνθρωποι των τεχνών και των

γραμμάτων», το κάθε καθίκι κι ο κάθε πικραμένος, έρχονται να αναλύσουν την κατάσταση και να προτείνουν λύσεις στο «πρόβλημα». Και όλοι βρίσκονται, τελικά, να συμφωνούν ότι το πρόβλημα του κέντρου της αθήνας είναι οι μετανάστες και όλα τα «δεινά που αυτοί προκαλούν». Και έρχονται να προτείνουν λύσεις. Λύσεις που, πάντα, πατούν στις πλάτες των μεταναστών. Στις πλάτες των πραγματικών κατοίκων του κέντρου. Στους άνδρες και στις γυναίκες που δίνουν ζωή και χρώμα στις γειτονιές της περιοχής, που περπατούν στους δρόμους, που αράζουν στις πλατείες, που βρίσκονται και συζητούν μεταξύ τους...

Και εδώ και χρόνια, πάνω στις ζωές και στα σώματα του πιο υποτιμημένου κομματιού της εργατικής τάξης στήνεται η ιδεολογία της ασφάλειας και του ρατσισμού. Και η κατάσταση στο κέντρο της αθήνας, που χρεώνεται αποκλειστικά και μόνο στους μετανάστες, γίνεται αίτημα για ασφάλεια στα στόματα όλου του ντόπιου ρατσιστικού συφερτού. Και το κράτος τάζει μπάτσους, απελάσεις, μαφία, τάξη και ασφάλεια. Κι όλα αυτά μαζί τα βαφτίζει «ανάπλαση του ιστορικού κέντρου». **Η λεγόμενη, λοιπόν, ανάπλαση πηγαίνει χέρι-χέρι με τη δημόσια τάξη**, είτε αυτή επιβάλλεται από τους μπάτσους και τα όργανα της ασφάλειας, είτε επιβάλλεται από το οργανωμένο έγκλημα και τους φασίστες…



NOTES FROM THE UNDERGROUND

El General - RAIS LE BLED

Πρόεδρε, σήμερα μιλάω σε σένα
για μένα και για λογαριασμό καθενός που υποφέρει
που πεθαίνει από πείνα το 2011
που θέλει να δουλέψει για να ζήσει
αλλά η φωνή του δεν ακούγεται
Βγες στο δρόμο και κοίτα γύρω σου
άνθρωποι αντιμετωπίζονται σαν ζώα
Κοίτα τους μπάτσους με τα γκλοπ
'ταπ ταπ ταπ' χτυπούν με ασυδοσία
αφού δεν υπάρχει κανείς να τους πει 'όχι'
Όπως και η δικαιοσύνη
απλά δεν ενδιαφέρεται...
Κάθε μέρα ακούω και μια τέτοια ιστορία
ακόμα κι αν ξέρουν ότι ο άλλος είναι αθώος
Βλέπω μπάτσους να χτυπάνε γυναίκες
θα το δεχόσουν αν το έκαναν στην κόρη σου;
Αυτό που λέω είναι απίθανο...

Πρόεδρε,
οι άνθρωποι σου είναι νεκροί
πολλοί τρώνε απ' τα σκουπίδια
Κοίτα τι συμβαίνει γύρω σου
νεκρολούλουδα υπάρχουν παντού
κάποιοι δεν έχουν που να κοιμηθούν
Σήμερα μιλάω χωρίς φόβο και εκ μέρους όλων αυτών
που τους έχει πλακώσει το βάρος της αδικίας

Πρόεδρε,
μας λες "Μιλήστε χωρίς φόβο"
Μίλησα
αλλά τώρα ξέρω τι με περιμένει
Ξύλο...
Βλέπω πολλή αδικία
γι' αυτό επέλεξα να μιλήσω
ακόμα κι αν πολλοί με προειδοποίησαν
πως με περιμένει ο θάνατος...



> ο 20χρονος τυνίσιος rapper el general έγραψε και κυκλοφόρησε στο διαδίκτυο αυτό το κομμάτι στις 7 νοεμβρίου του 2010, λίγο πριν την εξέγερση στην τυνισία. σχεδόν αμέσως, το κομμάτι αυτό απαγορεύτηκε και εξαφανίστηκε, ενώ ο el general κυνηγήθηκε.